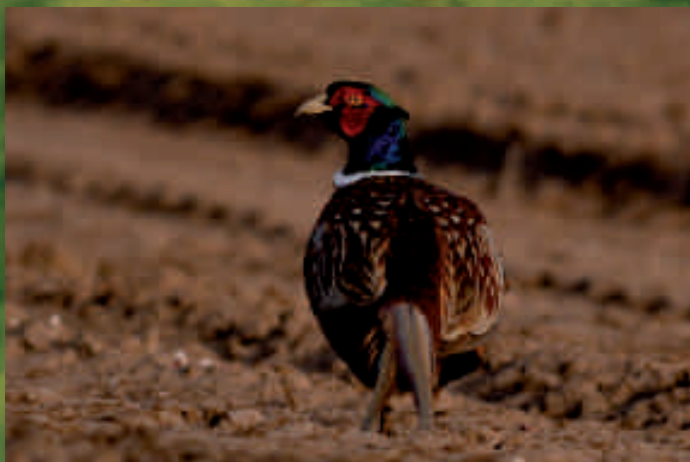

PTAKI

Parku Krajobrazowego "Dolina Baryczy"

BAŻANT

Fot. L.Matacz

Pokarm:

Niewielkie owoce (np. jagody), nasiona, zielone części roślin, często pączki drzew, drobne bezkręgowce (także ślimaki).

Waga:

600 g – 1900 g

Rozpiętość skrzydeł:

70 cm – 90 cm

Ilość jaj:

8 - 12 sztuk

Okres wysiadywania jaj:

22 - 25 dni

Najlepszy czas do obserwacji:

Wczesna wiosna, wczesna jesień

„Poglądy autorów i treści zawarte w publikacji nie zawsze odzwierciedlają stanowisko WFOŚiGW we Wrocławiu”

Publikacja dofinansowana ze środków
Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska
i Gospodarki Wodnej we Wrocławiu

Dolnośląski Zespół Parków
Krajobrazowych
ul. Puszczykowska 10,
50-559 Wrocław
www.dzpk.pl
Wrocław 2017

8-12 stosunkowo małych jaj, barwy oliwkowobrazowej, lekko niebieskawych, bez wyraźnego wzoru na skorupce, samica wysiaduje przez 22 dni. Sama też wodzi stado młodych, które już w kilka godzin po wykluciu opuszczają gniazdo. Opiekuje się młodymi przez 2 miesiące. Jeśli utraci jaja, niezwłocznie stara się powtórzyć lęg. Bażant uzyskuje dojrzałość płciową po upływie pierwszego roku życia. W okresie od czerwca do połowy października pierzą się osobniki dorosłe, zaś młode – od września do listopada.

Zagrożeniem dla tego ptaka – szczególnie dla młodych osobników - mogą być mysołowy, sowy, krogulce oraz lisy.

Ciekawostki:

Najbardziej aktywny jest o poranku i późnym popołudniem.

Zimą często przebywa w grupach – osobno samce i osobno samice.

W sytuacji zagrożenia chętniej odbiega, zamiast odlatywać.

Mimo swoich znacznych rozmiarów niekiedy nocuje na drzewach.

Samce zakładają haremy - ilość kur może sięgać kilkunastu.

Zjada żwir, który w żołądku ułatwia rozdrabnianie pokarmu.

Połowa długości czaszki przypada na dziób.

Ogon - do 30 cm - to połowa długości jego ciała.

Bażant (*Phasianus colchicus*)
Pheasant, Fasan, Faisan de Colchide

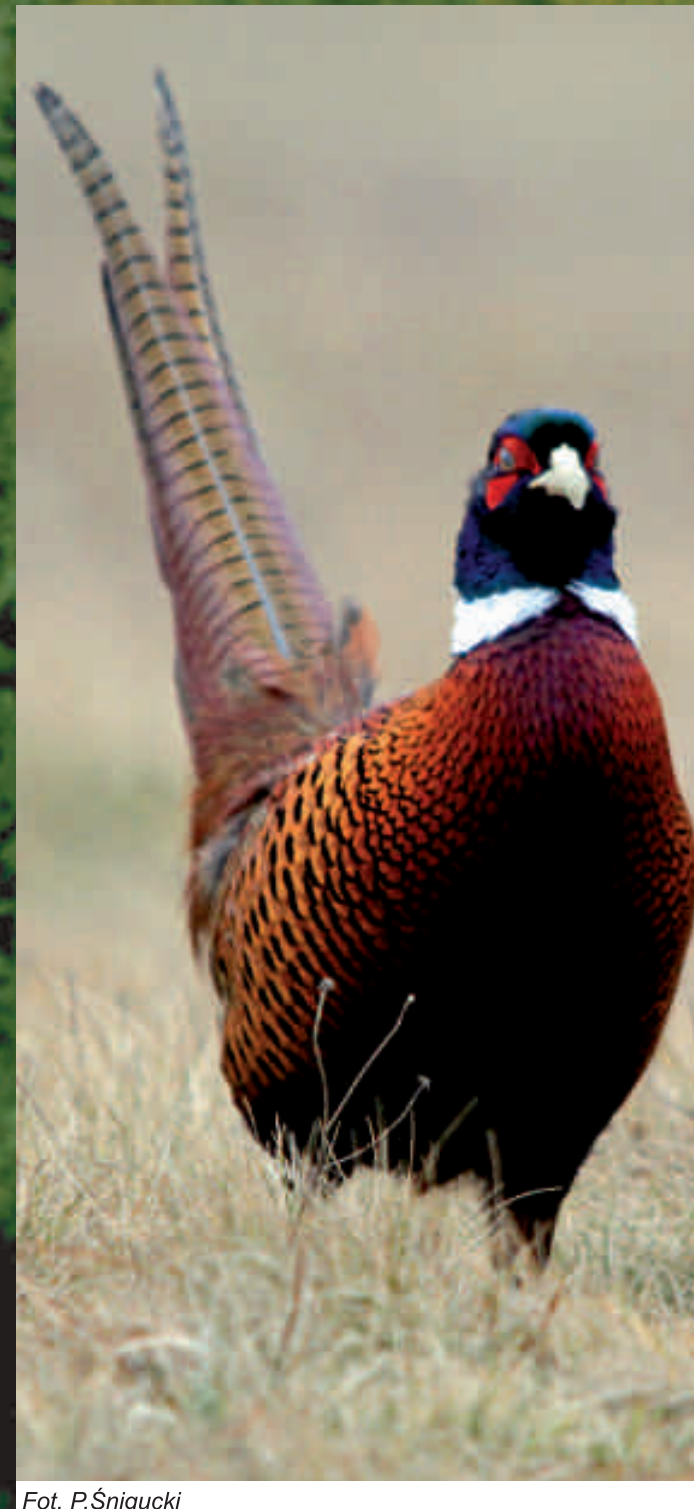
Jest w Europie największy polnym ptakiem grzebiącym, należy do rodziny kurowatych. Nie jest gatunkiem rodzimym - został sprowadzony do Polski w XVI wieku, a do Europy Środkowej trafił aż z Chin. Samiec jest większy od samicy, ma też dłuższy ogon i wyraźnie barwniejsze upierzenie. Pióra mają kolor rdzawobrazowy, z ciemniejszymi plamkami. Na czarnej głowie wyraźnie widoczne są czerwone policzki, czerwony jest też obszar nad okiem – te części nie są pokryte piórami. Samice mają upierzenie w kolorze brązowego piasku, z ciemnobrązowymi wzorami. Młode osobniki ubarwieniem przypominają samice, ale ich pióra na grzbiecie są bardziej matowe, z podłużnymi jasnymi paskami. Nogi tego ptaka są mocne, pozwalające doskonale poruszać się po ziemi oraz grzebać w glebie. Zazwyczaj jest osiadły.

Wybiera tereny rolnicze z dużą ilością zadrzewień śródpolnych, zakrzewionych miedz, zarośli, także widne lasy, czasami przebywa w pobliżu terenów lekko podmokłych (np. skraje trzcinowisk). Nierzadko występuje na przedmieściach, w kompleksach ogródków działkowych, pośród domów leżących w dużym rozproszeniu.

Fot. P.Śnigucki

Jako jeden z nielicznych ptaków zjada stonkę ziemniaczaną. Wczesną wiosną samce prowadzą walki o samice, mocno trzepocząc skrzydłami głośno i piejąc, mogą też używać ostróg – specjalnych wyrostków na nogach, którymi czasem dotkliwie się ranią. Jeden samiec ma kilka partnerek. Samica zakłada ubogie gniazdo na ziemi, w postaci dołka wysłanego piórami puchowymi i delikatnymi źdźbłami traw, dobrze ukrytego wśród roślin. Może to być ukrycie w kępie traw albo też pod krzewem ze zwisającymi do ziemi gałęziami.

Fot. P.Śnigucki

Fot. P. Śnigucki - samica bażanta